Ateliér ve věži nad Prahou

S obrazem, který se stal součástí Vochočova odkazu Karáskově galerii, se pojí malířův životní příběh. Olej na plátně pod názvem Věž svatomikulášská byl namalován v roce 1910 a na ciferníku věžních hodin chrámové zvonice je zaznamenán čas narození malířova syna Martina.

Výjev na obraze zachytil malíř z ochozu kupole Kostela svatého Mikuláše na Malé Straně v Praze. Detail barokní zvonice s typickým valérem „měděnky“ se zaměřuje na vížkové zakončení hrotu s motivem paprsků, nasazených na pozlacené kouli. Štíhlá čtyřpatrová věž, plánovaná jako hláska s více než dvěma sty schody, má vlastní vchod na jižním průčelí z Malostranského náměstí a je nyní veřejnosti přístupná. Věž je složitě utvářena – jednotlivá patra fungují na principu superpozice řádových sestav, měnících se a zmenšujících půdorysů s konkávním prohnutím a složitě řešenými nárožími. Celek vrcholí hodinami a náročně klempířsky zpracovanou střechou s trojlaločnými okny a vázami. V patře nad zvonem Mikulášem z roku 1576, v současnosti posledním z bývalého počtu pěti, který přežil nejen válečné zrekvírování, ale i rozsáhlý požár zvonice v roce 1925, se nacházel až do roku 1891 byt obecného hlásného. Ten měl zavčasu oznámit jakýkoli blízký požár, a k jeho povinnostem patřilo i každodenní natahování, mazání a čištění mechanického hodinového stroje, nyní nahrazeného strojem elektrickým. Zajímavým detailem na pravé dolní straně obrazu je rovněž zobrazení Křižíkovy elektrické tramvaje, která v době Vochočova ateliéru ve svatomikulášské věži jezdila i na Karlově mostě. Při svých pravidelných návratech z Paříže po roce 1905 až do své smrti odsud Vochoč maloval ve svém ateliéru rozmanitá pražská panoramata, zejména malostranské střechy v duchu pointilistické manýry.

Zajímavostí je rovněž fakt, že prostory věže sloužily po roce 1925 jako nájemní obecní byt, který byl poté využíván komunistickým režimem mezi lety 1964 až 1990 i jako pozorovatelna Státní bezpečnosti.